

VECKOBLADET 40

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

Utkommer fredagar 1983 9:e årg

Lösnummerpris 1:50

Fredagen den 16 december

Oppositionssegrar i skolstyrelsen

Det var ett för oppositionen ovanligt framgångsrikt skolstyrelsemöte som hölls i onsdags. I hälften av omröstningarna (voteringarna) som hölls valde nämligen miljöpartiet att gå på Vpk:s och socialdemokraternas linje.

Tre av voteringarna gällde 3-årsplanen för lokal skolutveckling. Den ena resulterade i en hårdare markering av att skolpersonal bör bilda studielag när de arbetar med studier/utvecklingsarbeten. Detta för att få mer kraft, kontinuitet och allsidig belysning. De två andra voteringarna gällde de prioriterade utvecklingsområdena, dvs där man satsar mest pengar. Borgarna ville att prioriteringen av "undersökande arbetssätt" skulle bort. Detta var ett kraftigt avsteg från den nuvarande inriktningen på att eleverna ska få ett aktivt inlärningsstätt, menade Vpk och yrkade avslag. Ett avslag som alltså också delades av s och mp. Moderaterna försökte också ta bort "utveckling av samlad skoldag" som prioriterat område men fick där hela den övriga skolstyrelsen emot sig.

Det är värt att notera att Konflikt och fredsfrågor särskilt betonas inom lokal skolutveckling under läsåret 84/85. Gudrun Simonsson, medlem i lärare för fred, som var på mötet för att föredraga den rapport om fredsarbetet i skolan som Vpk begärt, hoppades också att detta skulle leda till kurser på fredsområdet för lärarna i Lund.

Den tredje frågan som Vpk och s lyckades besegra borgarna i gällde PRAO:n (tidigare hette det PRYO). PRAO:n innebär att eleverna på högskolestadiet är ute i arbetslivet bl a för att få idéer och intryck inför yrkesvalet. Från vissa lärarhåll har man velat få den hälften av PRAO:n som ligger i nian förlagd till vårterminen eftersom arbetsbördan är stor för eleverna på hösten, då man nu har intagning på nians höstterminsbetyg. Poängen är att då går ju en viktig del av meningen med PRAO bort i och med att de valt till gymnasiet. Borgarnas linje var att skolorna själva skulle få välja, men Vpk och s yrkade på att PRAO:n skulle ligga på hösten, vilket alltså gick igenom.

Freds demonstrations-extra för Arbetet-prenumeranter

De olika »yrkesgrupperna för fred» är några av de 25 organisationer som ingår i Fredsam som demonstrerade i måndags mot beslut om utplacering av robotar i Europa. Bild: Helge Rubin/Grupp 5

Om man letade noga på tidningen *Arbetets* lundaside kunde man på Luciadagen få reda på att 2 - 3 000 personer deltagit i fredsdemonstrationen dagen innan. Att det även demonstrerats på mängder av andra platser i Sverige och i Europa fick man läsa om i någon annan tidning. För de VB-läsare som av ideologiska skäl fortfarande prenumererar på *Arbetet* vill vi som kompensation ge en utförlig beskrivning av demonstrationen i Lund.

Den samlade enligt en för VB tillförlitlig källa 3 000 personer och utgick från Clemenstorget mot Bredgatan/Kyrkogatan. Via Klostergatan gick marschen till toerna av *I natt jag drömde...* förbi Bantorget och uppför Fiskaregatan där det musikaliska inslaget sköttes från Sparbankshörnan av Lunds kommunistiska Blåsorkes-ter, som vanligt med den åran.

Därefter tog demonstrationståget den något ovanliga vägen nerom Lilla Tvärgatan och tillbaka till centrum via Bankgatan. Hela taget lystes upp av facklor och man imponerades av den stora skara som en måndagskväll lindade in sig i lager av vadmal och trotsade kyla och trötthet för att demonstrera för freden.

På Stortorget talade Ulla Saether om den sorgens dag som var upprinnelsen till denna demonstrationstradition - nämligen beslutet i NATO om utplacering av kärnvapenrobotar i Europa. Samtidigt poängterade hon glädjen i att fredsörelsen bara växer och växer. Efter diktläsning och unison sång - "We shall overcome" - hölls fredsbön i domkyr-

kan - "för dem som tror på de himmelska makterna" som man raljant uttryckte det i *Arbetet*. Domkyrkan var i vilket fall som helst fullsatt under förbönerna om ny ekonomisk världsordning och solidaritet med tredje världen. Kvällen i fredens tecken avslutades på stadshallen med bokbord, kaffeservering och filmvisning, arrangerat av de 25 olika fredsorganisationerna som ingår i Fredsam. Cajsa Carrén/Grupp 5

Utifrån Bryggeriets insida

Det har hettat till utanför Norrtull. Trots att slagfälten ligger utanför vallarna borde trots allt även stadens genuina borgare och proleter engagera sig en smula. Kampen gäller huruvida man skall bygga skräpiga skrapor på delar av den Ribbingska tomten. Snett över gatan gäller striden snarast det motsatta. Skall man riva resterna - på lång sikt fornlämningarna - av gamla bryggeriet. Kommer det att rivas, kommer det säkert att byggas fler skräpiga skrapor. Det tycker jag personligen räcker som fullgott argument för ett bevarande av bryggeriresterna, men det finns faktiskt flera goda skäl. Låt oss först ta historien.

Ölhistoria

Herr Pripp, herr Lyckholm och kompanjonerna herrarna Larsson/Ekström har några drag gemensamma. De var män, sysslade med öl, hör adertonhundratalet till, tjänade kanske en slant då och då. Förtfarande kläms en och annan svag Lyckholms och blå Pripps.

Larsson/Ekström fradgar dock inte längre. Den blåbärsaktige Ekström är blott en namne. De två kompanjonerna grundade dock Lunds Bryggeriaktiebolag på 1870-talet. Den stolta parollen var:

»Varför dricka främmande öl-sorter, då Lunds Bryggeri AB:s öl är utmärkt.»

Ölet var sökert utmärkt, men det halv föga. Fortsättningen blev den sedvanliga visan. LBAB köptes efter andra världskriget upp av Skånebryggerier, varefter det hamnade inom Pripps domäner, vilket blev liktydigt med nedläggning. I slutet av 1970-talet kom sedan den stora bevarandestriden. Riva eller icke-riva var frågan. Resultatet blev att längan längs Kävlingsvägen kvarstår. Sedan 1980 har i princip intet nytt skett i frågan. Tidens tandabett gnager dock långsamt vidare i bjälkar, puts och murbruk, ivrigt påhejade av rivningsfantasterna. Varför skall man då bevara och vad kan det användas till? forts sid 3

VECKOBLADET SOM JULKLAPP

Så här års överöses man av allhandla julklappstips. Vi tänker bidra med ytterligare ett, ge bort VB i julklapp! Använd bifogade inbetalningskort.

Glöm inte fylla i namnet på den som ska få en prenumeration till vänster.

Vi skickar ett »presentkort» till mottagaren lagom till jul och sen får vederbörande tidningen från 1984.

Giv åt Lund en RYTTARSTATY

När Karl XII-bysten på Kulturen för några veckor sedan fick på skallen, blev vi väl inte precis ledsna, men det väckte till liv en gammal undran hos oss. Varför är Lund så fattig på ärestoder och varför i hela friden finns det ingen ryttarstaty i stan? Sådana i övrigt obetydliga städer som Helsingborg och Malmö står med magnifika ryttarstatyer av den store Börjesson. Själva minns vi hur vi som barn med tårar i ögonen betraktade dom döende getapargarna vid foten av Stenbocksstatyn. Vad dom små lundabarnen känner vid anblicken av Monumentet vet vi inte med säkerhet, men vi förmodar att dom vanligtvis inte får tårar i ögonen.

Frågan om en ryttarstaty i Lund är visst inte ny. Så sent som 1914 diskuterades livligt ett förslag om en ryttarstaty över Karl XII, och tidigare hade drottning Margareta varit på tapeten. Sossarna var naturligtvis emot av ideologiska skäl, men även motståndet mellan den sydsvenska skandinavismen och den uppsvenska nationalismen bidrog till att förslagen aldrig kom till utförande. Idag står vi över sådana futtighet, och frågan borde kunna tacklas på ett fördomsfritt sätt.

Vem som ska sitta på hästen är inte oväsentligt, men är långt ifrån någon huvudfråga. Ryttarstatyns främsta uppgift är att vara ryttarstaty, dvs den ska tjäna som bakgrund vid avfotografering av familjen, vara platsen där man stämmer möte med någon eller helt enkelt en stimulerande miljö att klämma en burköl i. Vem skulle idag komma på den befängda idén att fotografera sig tillsammans med den gubbsjuka och reaktionäre Tegnér eller att avtala möte med någon vid Zettervalls fäniga "klassicerande obelisk omgiven av militär rekvisita" där den ligger halvvägs till Kävlinge, eller dricka en pilsner med Otto Lindblad i Lundagård? Det sista är det ju för allt i världen en del som kan tänka sig.

Vem som ska sitta på hästen är som sagt inte det viktigaste. Men eftersom vi hade tänkt oss ryttarstatyn på den tradiga platsen framför domkyrkans huvudentré, så får det väl bli en kyrkans man. Fö ö tycks kungarna ha det lite motigt i Lund. Vem minns inte hur Karl X Gustav blev strimlad på det glada sextioalet. Av kyrkomän väljer vi naturligtvis en av dom sammanlagt 25 ärkebiskoparna. Absalon var en fähund som anställde massaker på skatterevolterande skånska bönder, och honom lär inte moderaterna vilja ha. Anreas Sunesen var visserligen en blid och bildad man, men han var spetälsk och gör sig av det skälet mindre bra. Jakob Erlandsen har en del som talar för sig. Vi hade lärt oss tycka om hans breda leende på Kulturen, och tyckte därför det var synd att mura in honom i väggen i den södra korsarmen. Dessutom – när den danske kungens hejdukar hann upp

Man kommer på många sorters evenemang så här framåt julen. Jag brukar t ex inte missa Waldorfskolans stora julförsäljning i Stadshallen. Här möts vi, blomman av Lunds medelålders mellanski, med våra bortskämda, men frihetligt uppfostrade barn, med våra hemstickade luvor och vackra schalar. Valda delar av miljöpartiets och Vpk's valmanskår cirkulerar behagfullt bland fiskdammar och kakdiskar. Det torde finnas en viss motsättning mellan Vpk-Lunds officiellt avvisande hållning till stöd åt Waldorfskolan och partimedlemmarnas uppenbara villighet att på basaren sätta i sig smarriga fruktbakelser med vispgräde. »Mycket godare än Vpk's höstfestkakor» sa min väninna och partikamrat. Erst kommt das Fresen und dann die Moral, tänkte jag, men det ligger nog djupare. Sant var det i alla fall, våra sockerkakor är vid jämförelse torra som partiprogrammet. Men det kan vi bjuda på, Vpk Lund kan ju inte vara bäst i allt.

Vemodigt

Jag hamnade också, av alla ställen, på AF's årshögtid. Platsen var Lilla Salen, lite småkall som alltid, ock stämningen aningen vemodig. Publiken bestod av akademiker i 70-årsåldern med glas i handen, uppblandat med marskalkstyper i tjugofemårsåldern, ni vet såna där axelbreda pojkar med tom blick som har lyckats i fanbärarkarriären och snart är polisbefäl i Vetlanda. Föredragshållare var red. Jan Mårtensson och ämnet var titningen Lundagård och dess historia. En trevlig framställning får man säga, om än garnerad med några alkoholskämt för mycket, men föredragshållaren känner väl sin publik. Kärleken till ämnet gav väl också en viss brist på distans – sålunda var tidskriften Ateneum, utkommande 1933 - 35, något vida viktigare än en misslyckad konkurrent till Lundagård och det hade varit värt att

nämna. Annars är ju problemet med Lundagård att den faktiskt alltid har varit bättre förr och det blev också glansdagarna på Hjalmar Gullbergs tid som upptog det mesta utrymmet. Men helt undgicks inte moderna tider och intressant blev det när föredragshållaren kom in på åren i slutet av sextioalet.

Normaliserat

Etablissemangets syn på dessa är väl känd – de utgör en beklaglig parentes i Lunds kommuns och universitetets annars så förträffliga och välbalanserade utveckling. Numera är ju dock läget normaliserat; ordning härskar på universitetet. Det intressanta var dock att Mårtensson i några meningar antydde att det faktiskt fanns bevägningar också i 68-generationen och att Karin Månsson möjligen var en bättre kandidat än Sven Unger när striden 1970 stod om redaktörsposten för Lundagård. Det är väl en sådan generositet som segrare kan kosta på sig och jag vet inte om marskalkarna tog några intryck.

Det har sin ironi att sitta i kretsen av AF's stöttelelare och reflektera över Lund som intellektuell miljö. AF's fundamentala uppgift är att organisera de materiella förutsättningarna för en sådan miljö utanför lärosalarna. Vad man har gjort är att lägga ner det som en gång kallades Europas största kulturcafé, den enda företeelse som var något riktigt märkvärdigt för den här stan och som gjorde lärosätet till något mer än ett vanligt landsortsuniversitet. Det var inte vänstern utan högern i AF och studentkåren som lade ner Atén och som fortsätter att hålla det nerlagt.

Det kan bli bättre igen

I förra lördagens Sydsvenska skrev Staffan Söderberg några tankeväckande reflexioner apropå en serie föreläsningar vid Ingvar Holms drama-teater-film-

avdelning där ett antal 60-tals-elever framträdde. Så här frågar han »Var vid Lunds universitet gror nu den nyfikenhet, självkritik och medvetenhet som kan vända upp och ner på svenskt kulturliv? Finns det några gästföreläsare att kalla till jubileerna 1993?»

Dagens studenter är naturligtvis inte dummare än gårdagens, bara mer förtryckta och ideologiskt förvirrade. Idéer och aktiviteter föds inte ur ett vacuum och nedgången är inte unik för Lund. Inte heller är det någon poäng att slå de nu unga i huvudet med gamla stordåd. Det jag tycker är viktigt är att känna till att dagens tillstånd inte är nödvändigt, att något annat en gång varit möjligt och skulle kunna bli det igen. Nittioalet och slutet av tjugotalet var också ur etablissemangets synpunkt beklagliga parenteser i Lund och liksom på sextioalet handlade det om radikala rörelser med kontakter och konsekvenser långt utanför universitetsmurarna. Det är parenteserna som är värda något i Lund, inte normal-tillståndet.

Kom med i städfront!

Det påstås vara jul snart och många verkar att vara upptagna av oro inför julstämningen. Som tur är finns det lösningar. Själv har jag gått in i Städfront, en relativt nybildad och ännu informell frontorganisation som på ett övergripande sätt behandlar städproblemen. Vi i Stödfront sätter in städfrågan i dess politiska, historiska och sociala sammanhang. Det är mycket givande och man får en väldigt fin distans till den mekaniska praktiken som upptar så många. Jag kan därför utan negativa sidoblickar ta till mig den inständande helgen, och då närmast brunskålen, som jag tror blir väldigt fin i år. En kort men god jul till- önskas spaltens läsare.

Lucifer

Aktuellt citat

- Ordnar och medaljer är bara bjäfs, sa Bill.
- Det ordnar sig, sa Bull.

honom och skickade en armborstpil genom skallen på honom befann han sig på hästryggen. Perfekt. Hela scenen skulle med hjälp av skulptören och bronsjutaren kunna spelas upp på nytt. Vilken historielektion det skulle bli för dom framtida små lundabarnen. Inte ett öga skulle förbli torrt och harmen över detta nesliga brott skulle färga deras kinder röda.

Vi måste bestämt ta upp saken i fullmäktige. Det får bli en motion till våren.

Ragnarok på Ariman

–Vi, fem Köpenhamnsfotograf, vill uppsöka hemliga platser, bortglömda platser, platser som inte ens Köpenhamnsborna själva känner till. Vi vill visa sidor av stadens liv som vi är stolta över, och sidor som vi helst skulle vilja vara utan, men som alla är med och ger staden dess karaktär...

Under en vecka i skiftet november och december i år var medlemmarna i fotografgruppen RAGNAROK (Ragnarök på svenska) intensivt sysselsatta: deras självpåtagna uppgift var att skildra Köpenhamns okända sidor. De gick ut till militärförläggningar och bordeller, till rockkonserter, bögarer, busshållplatser, sjukhus mm.

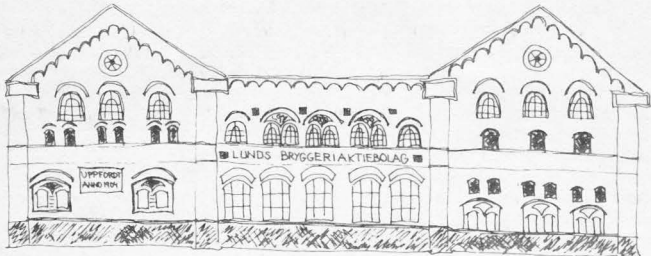
Resultatet av Ragnaroksgruppens dokumentation visas 17/12-24/1 av föreningen Fotogalleriet, på Café Ariman, Kungsg 2. Vernissage lördag 17/12 10-17, Ariman är öppet vard 11-17.30 (ons -22), lördag 10-17, söndag 12-16.

Bild: Morten Bo

Den yttre framträdelsen

Det finns en yttre estetisk dimension. Den kvarvarande byggnaden uppfördes 1904 och har klassificerats som en av de vackraste bryggerbyggnaderna i Sverige. Detta får dock inte tolkas som att bryggerikapitalisterna var några slags skönandar i allmänhet, för i synnerhet skulle byggnaderna vara vackra, på det att de kunde avbildas på öletiketterna. Tilltalade byggnader, tilltalande öl var tanken. Målet var ett synintryck som ingav förtroende och väckte törsten till liv. En sekelskiftesbyggnad minst lika grann som grannen Allhelgonakyrkan.

Det inre väsendet

Det finns ett inre sakskäl. Kliver man in genom den yttre strama fasaden, kliver man samtidigt in i en annan arkitekturlogik. Skönhetsprincip har fått ge vika för brygdens nödvändigheter. Rumslösningarna har anpassats till produktionskrav.

Det är inte helt lätt att beskriva bryggeriets inre. Vid en rundvandring kom jag fram till åtminstone sex olika vertikala plan. Lite absurt eftersom det yttre ger intryck av sisådär tre. Förklaringen finns i att våningshöjden aldrig gäller för hela byggnaden, utan ständigt finns det små trappor, än upp än ner. Därutöver har vi den ståtligt höga, järnsmidda spiraltrappan i tappningshallen.

Rumshöjden varierar från trapphallens sex-sju meter (med acceptabel akustik) till mätningens hoptryckta tvåmeterslokaliteter. Även bredd och längd skiftar ständigt. Från de små skrymslorna, där man möjligtvis kan klämma in en psykoanalytiker och hans soffa, till torkvindens tvåhundrafemtio kvadratmeter under vitmålat tvätt trätak. Naturligtvis har ljussättningen samma flexibilitet. Där finns utrymmen med stora spröjsade fönster, men där finns även de hemlighetsfulla mörka källarrummen.

Ett perfekt allaktivitetshus var mitt första och sista intryck. För det finns faktiskt plats för nästan alla aktiviteter, utom möjligtvis för baseboll och ämbetsmannavälde - ingen orkar hålla reda på alla kryphål i denna inre avbild till Villa Villekulla, dessutom finns torkugnarana kvar där man kan grilla en och annan byråkrat. Sammarum: ett estetiskt yttre, ett potentiellt praktiskt inre.

Arbetets ära och spritens förbannelse

Nåväl, livet är icke blott det materiella. Det finns även en själ, som i detta tillfälle kan kallas för *arbetets ära*. De industriella skådeplatserna för kapitalets diktatur, arbetskraftens svett och motstånd lämnas ofta vind för väg. Den vördade historiska kulturen blir slott,

herresäten och kyrkor. Detta desto mer tragiskt för Lund, som aldrig haft särdeles många industrier. Visserligen är maskinerna, apparaterna, bryggkaren försvunna, men det kan inte krävas alltför mycket arbete att återskapa en reflex av det svunna arbetets villkor och dofter. Dessutom ligger industriminnesvärd i tiden. Det hålls konferanser inom området.

Av taktiska skäl lämnar vi spritens förbannelser åt sidan. Mången arbetarhustru (ett feministiskt perspektiv) har säkert svärjat över såväl LBAB som Tre Tunnor. Med ölen flödade även bråken, slagsmålen (kvinnomisshandel) och galenskaperna. Det söps som bekränt mer på 1800-talet än i våra

dagar, men låt oss glömma dessa sorgeliga sidor och fortsätta drömma om det goda skånska ölet.

Narcissism

Man kan avrunda med en trevare högerut. I dessa narcissistiska tider, vad vore bättre än en *narcissistisk restaurang*. Möjligheten finns. Från kontor, blev det restaurang Tre Tunnor på andra våningen. En mysig lokal för att halsa en öl - numera måste det dock bli främmande ölsorter. Tre Tunnor gick omkull och blev dansstudio, varför det blev speglar på väggen. Spegelarna bär för stunden damm och i köket härskar smutsen, men tänk framtidens möjligheter: Att få äta och se sig själv äta. Omgivningen blir överflödigt och man kan koncentreras sig helt på matsmältningens problem, den egna vackra looken och eventuella finnar.

Bryggerieresterna rymmer alltså i princip allt. Allt från industrihistoria till självspjuling. Trots denna rymlighet krävs att man gör något åt det, innan allt förfaller i tidens flöde. Visst kan det occuperas, men det luktar pest därinne, varför den parlamentariska lunken kanske är att föredra.

B Rygg

Demokrati – effektivitet

Anna-Sofia Quensel och Tarcisio Bommarco har varit i Örebro på ett tre dagars erfarenhetsseminarium om lagen för lokala organ. Här är en kort rapport.

Under tre intensiva dagar har vi haft möjlighet att studera erfarenheterna om lagen för lokala organ. Mest har det naturligtvis handlat om kommunaldelsnämnder (KDN) eftersom det är den decentraliseringsform som blivit mest framgångsrik.

Örebro är den stad som har den längsta erfarenheten av denna form av "närmedemokrati", därav platsen för seminariet. Skälen till att vilja genomföra denna reform är i huvudsak två: demokrati och effektivitet, där effektiviteten åtminstone i Örebro tagit överhanden.

Örebro är en stor kommun med en väl utbyggd social service och med hög skattesats och har följaktligen eftersträvat en sådan effektivisering. Att demokratin inte är främsta orsaken till reformen framgår av det enkla faktum att inte ens alla partier i fullmäktige har representation i KDN.

Bryta sektorgränser

Den socialdemokratiska ambitionen har varit att genom att bryta sektorgränserna mellan de "mjuka nämnderna" (social, fritid, skola, kultur) på lokal nivå hoppats åstadkomma en bättre anpassning av verksamheten till lokala förhållanden.

I Örebro har det varit den politiska ledningen i kommunen som varit initiativtagare till KDN:s reform och vi fick själva, under de dagar vi var där, många gånger intryck av att det hela är centralt dirigerat. Det innebär i sin tur inte att reformen införs i motsättning till exempelvis tjänstemännen. Tvärtom, i det område vi besökte (Varberga/Kil, liknande Norra Fäladen) var atmosfären bland tjänstemännen mycket positiv och t o m idyllisk mellan de olika politiska grupperingarna. Vi betonade att politikerna varit initiativtagare i Örebro av det skälet att det exempelvis i Järfälla varit tjänstemännen som tryckte på och praktiskt taget genomförde reformen.

Även skälet till varför reformen genomförs varierar från kommun till kommun. I Örebro var som vi sett effektivitetsskäl framträdande medan både i Bräcke (landsbygdskommun i Jämtland) och i Eskilstuna skälet var att bättre bekämpa arbetslösheten.

Ramlag

Lokalorganlagen är sålunda inte någon enhetlig lag som genomförs på samma sätt i hela landet utan en lag som ger ganska vida möjligheter till lokalanpassning både vad gäller målsättning och genomförande. Axel Gisslen, socialdemokratiskt kommunalråd och en av eldsjälarna bakom lagen, betonade detta ganska klart när han inledde: "Hoppar ni inte tar seminariet som ett missionerande för Örebromodellen. Organisation och arbetsformer är olika från kommun till kommun. Det hela är en process som måste växa fram."

Administrativt har reformen av rapporterna att döma varit relativt framgångsrik, även om det funnits motstånd från centralt förvaltningshåll. Den har genomförts i stort med redan befintlig

personal som i stället för att sitta centralt under facknämndernas beskydd, utlokaliseras områdesvis (15 i Örebro). Ekonomiskt har det inburit besparingar, 1,5 miljoner kronor per område i genomsnitt var direktiven för -83. Tydligt har det lyckats, framför allt genom bättre samutnyttjande av lokaler.

Beslutsmissigt är KDM i Örebro jämställd med facknämnderna och ansvarar för personal och driftsfrågor på lokal nivå. De centrala facknämnderna är konsulativa instanser som inte längre utfärdar direktiv för verksamheten. KDM har sålunda i Örebro en stark ställning i den kommunala administrationen.

Demokratin

Men demokratiskt då? Är reformen lika lyckad? Här har alla våra farhågor, tvivel, invändningar som vi innerst inne hade före avresan tyvärr besannats. Demokratiskt är det nästan en katastrof. I viss mån erkände man det genom att medge att "information" utåt inte varit särskilt stor.

Människorna i områdena deltar i den meningen att de kanske talar lite oftare med ansvariga politiker på bussen, i affärer och på gatan, men det hela sträcker sig inte längre än så. Det hela fungerar så att säga på ett informellt plan. Formaliserade möten med datum, plats, ämne och välutbyggda relationer nerifrån/uppåt har vi inte kunnat erfara.

Oppositionen har i sin tur väsentligt försvagats, ja, den är nästan obefintlig. Samstämmigheten mellan socialdemokrater och för allt moderater och center var total. Vpk är som sagt inte representerat. Man fick många gånger lust att skrika ut: "Men vart har politiken tagit vägen?"

KDN har, som det påstods, aktiverat politiken. Möjligt, men i så fall bara i den begränsade meningen att mötena har blivit något flera inom partiföreningarna och kontakterna mellan politiker på basnivå och toppolitiker i kommunstyrelsen har blivit lite tätare.

Den legitimitetskris som det politiska systemet idag genomlever har inte på något sätt avhjälpats med Örebromodellen eller liknade försök. En vetenskaplig rapport om detta kommer under sommaren -84.

Sammanfattningsvis kan vi säga, att KDN med den form som den har idag och på det sätt som den genomförs på det politiska planet enbart är en organisatorisk lösning på decentraliseringsreformer som sedan en tid pågått i samhället på olika områden. Socialtjänstlagen och Lgr 80 är två exempel. Detta innebär i sin tur inte att KDN inte kan göras demokratiskt framgångsrikt. Det får bli Vpks uppgift.

Tarcisio Bommarco

Bredgatan 28, 222 21 Lund
Tel 046/14 94 38 (onsd. efter kl 18.00)
Postgiro 17 459-9. Prenumeration 60:-/år.
Sättning och layout: VB-red på Acupress, Lund.
Tryck: Acupress, Lund. Ansvarig utgivare: Monica Bondesson
Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom.

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:

Postnummer Postadress

UTGIVARKORSBAND

Om kommunikationer på olika håll

Socialdemokraterna har fått problem med de sina på Väster. En massiv och rasande opinion har växt fram mot den genomförda trafikregleringen kring van Durens väg. Vreden lär vara störst över att man inhägnat ett tiotal parkeringsplatser (se men inte röra) som så småningom ska bort. Ärendet var, efter en hemställan från kommunstyrelsens arbetsutskott, uppe till behandling vid gatukontoret och trafiknämndens möte i måndags.

Socialdemokraterna drev frågan hårt och ville att avstängningarna omedelbart skulle tas bort. Man hänvisade flera gånger till en hundra procentig uppslutning bakom sina krav. Men se, det var lygens. Jag känner åtminstone en i området som även i fortsättningen vill slippa biltrafiken. Majoriteten i nämnden, till vilken Vpk sällade sig, beslöt att skynda lite långsamt och bordlade ärendet.

Dyrbar gångtid

Visste ni att en genomsnittlig trafikvakt sätter fast ungefär en parkeringssyndare i timmen? På de 780 timmar per år som kären nu använder för att förflytta sig från de nuvarande lokalerna på Kung Oscars väg till centrum förlorar kommunen årligen 85 000 kronor. Gatukontoret har därför föreslagit en flyttning till centrala lokaler vid Stora Södergatan.

Förslaget återremitterades till kontoret av många anledningar. Av sossarna för att det var för lågt i tak. Av moderaterna för att det blev för dyrt. Fiffigast var miljöpartisten som föreslog inköp av ett antal cyklar till trafikvakterna för att nedbringa den dyrbara spiltiden.

Halleluja

Gatu- och trafiknämnden har bland annat hand om de vägrata kommunikationerna. Vem som har hand om de lodräta har en känd humorist med lundaanknytning berättat.

Detta slår mig sedan jag i min hand fått ett flygblad där det berättas om att ett fackeltåg mot kärnvapen och för fred avslutas med bön i domkyrkan. Nästa gång motionen om att avskaffa parkeringsplatserna på Märtenstorget skall upp i fullmäktige skall vi kanske inleda med förbön och ett litet halleluja. Vem vet? Det kanske hjälper.

Raskolnikov

SSU i Lund tar till STORSLÄGGAN

I senaste numret av tidskriften Socialistiskt Forum går SSU Frihet i Lund i ett öppet brev till angrepp mot den socialdemokratiska regeringen för den politik som förs på en rad områden. Den starkaste indignationen gäller frågan om enprocentmålet i u-landsbiståndet: "Kanske ser ni det som en nödvändighet att slakta även denna heliga kossa. Men det är inte fråga om kossor eller siffror, utan om människor, levande människor som behöver vårt stöd, som behöver vår katastrofhjälp för sitt bröd, som helt enkelt inte överlever utan vår solidaritet. - Trots pratet om kris flyter honungen hos oss, det mättaste riket på jorden, och ni ger ändå efter för högertrycket genom att snåla med pengar och slösa med liv."

I dessa konsumtionsraseriets och frosseriets yttersta dagar är detta något att tänka på och instämma i.

Jan Nilsson

Nu har det hänt igen!

Någon har betalat in 70:- för en

förnyelse av VB-prenumerationen inför 1984, utan att uppge namn, adress eller kontonummer. Vi har dock en ledtråd. Prenumerationen är inbetald på Posten, Lund 3 (Papegojelyckan) den 6/12.

Vet Du med dig att du varit på Lund 3 det datumet och betalat din prenumeration, hör av dig snarast till undertecknad. Annars slutar kanske VB att komma till dig i slutet av januari nästa år.

Monica Bondesson
046-113433
Pren.ansvarig

Almanacka

Stödkommittén för Centralamerikas folk har i dagarna tryckt upp en vacker väggalmanacka för 1984 med nicaraguanska barnteckningar. Överskottet går till Kulturcentrum i Leon i Nicaragua. Almanackan kan köpas på Vpks partiexpedition eller beställas från Margareta Nordh, tel 120255. Pris 30 kr. Kanske en bra julklapp.

Det finns också stora, fina vykort med motiv från nicaraguanska barnteckningar, som kostar 3 kr. De finns också med en engelsk baksidestext som uttrycker oro över USAs ingripanden i Centralamerika. De är avsedda för ansvariga politiker i USA. Vi skickar med en lista med förslag på namn och adresser.

På grund av tekniska problem har vi inte kunnat rätta alla sättfel. Vi ber om överseende.

Red.

FILM om Spanien

På onsdag, 21 december, kl 19, visas filmen »Dreams and Nightmares» på stadsbibliotekets studie-cirkelrum 1 (med ingång från Bredgatan).

Filmen är gjord av Abe Osheroff och ger en personlig skildring av en ung radikal amerikans upplevelser under spanska inbördeskriget. Delar av filmen fotograferades i hemlighet inne i landet just före Francos död när Osheroff för första gången återbesökte Spanien.

Filmen, som vunnit ett antal pris på kortfilmsfestivaler, visas här på initiativ av vänner till regissören. Visningen beräknas ta cirka en timme, och alla intresserade är välkomna!

B O Bengtsson

Polen

VPK Skånes Freds- och Solidaritetsutskott antog 12 december ett stöduttalande för Polen.

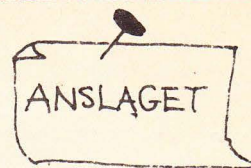
Man säger: »Vpk har som ett kommunistiskt parti alltid hävdad det viktiga sambandet mellan demokrati och socialism. När breda folkliga rörelser som Solidaritet får munkorg på sig är det ett direkt slag mot de mål som partier, fackförbund och andra föreningar arbetar för i Väst.»

Om fredsarbetet skriver man: »Fred och demokrati är också oskiljaktiga. Händelserna i Polen har fått många att förstå hur nödvändigt det är att koppla kampen mot kärnvapenupprustningen i väst med kampen för de mänskliga rättigheterna i öst. Arbetet för fred och frihet kan inte skiljas åt.»

Vidare: »Idag har Polen fortfarande ett maktssystem som omöjliggör en fritt styrd folklig organisation i fackföreningar och partier. Enpartistrukturer och diktaturer måste med kraft fördömmas.»

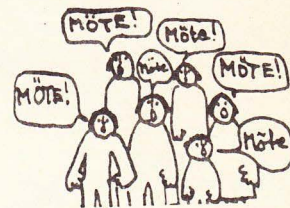
Med snabbköpskassörskan
hinner du inte tala
med Minuten
kan du inte tala
med hemdator
slipper du tala
Tv läser kvällssaga för barn
med video
talar man inte
Tv talar för dig
spelar för dig
lever för dig
med den automatiska
telefonvararen
resonerar man inte
och Tv-spel spelas ordlöst
tyst
vad ska du med ett språk till?

Karin Lentz

Motioner och verksamhetsberättelser
Motioner och verksamhetsberättelser till VPK Lunds årsmöte ska vara inlämnade till till styrelsen senast 7 januari 1984.

Styrelsen

BLASORKESTERN Novetterna samlas lördag 17/12 kl 16.00 hos Gunnar Sandin, Östervångsv. 32, träning inför festen 17.00 på Spexaren.

Första rep. nästa år söndag 15/1 (1984) kl 18-19 (novetter) 19-21 ordinarie rep.

Styrelsen önskar samtliga i Blåsorkestern God Jul & Gott Nytt År.

MUSIK: Den östtyske protest-sångaren och fredsaktivisten Karl Winkler fre 16/12 kl 19.00 på Stadsbibliotekets hörsal, Bredg.

VPK IF: Lördagsträningen inställd. I stället julkaffe hos Finn Hagberg kl 12, på Kyrkogatan 17.

VILHELM EKELUND-LOPPET: Motionsjogging (alternativt gående) mellan Eslöv och Lund på julafton. Avfart från station kl 8.37 i joggarklädsel. Se för övrigt artikel i VB nr 39.

VECKOBLADET

Denna veckas redaktion utgjordes av Kristina Lanthén och Lars Nilsson.

Eftersom vi inte är grisar tror vi på ett liv efter jul. VB kommer tillbaka 13 januari.

KONTAKTREDAKTÖRER till dess: Olle Teleman 12 88 80 och Lars Nilsson 14 96 14.